

nabyvatel trpěti, by nájemník dále vykonával práva ze smlouvy nájemní, jest však oprávněn dáti mu z nájemního poměru řádnou výpověď a tím dosavadní smlouvu zrušiti. Než i tento důsledek § 1120 obč. zák. doznal změny zákonem o ochraně nájemníků, podle něhož pronajímatelé bytů mohou vypověděti smlouvu nájemní jen se svolením soudu a jen z důležitých důvodů. Že se toto další omezení vztahuje také na pozdější nabyvatele nájemního předmětu, o tom není pochybnosti. Když tedy i po zcizení nájemního předmětu poměr nájemní před tím založený trvá dále, nutno považovati i nového nabyvatele tohoto předmětu za pronajímatele a žalobu na odevzdání najaté věci proti němu podanou posuzovati podle § 1096 obč. zák. stejně, jako kdyby byla podána proti původnímu pronajímateli. Z toho plyne, že i v souzeném případě platí ustanovení § 575 prvý odstavec c. ř. s. o kratších lhůtách a že tedy jak dovolání tak i dovolací odpověď měly býti podány do 8 dnů. Poněvadž se tak nestalo, bylo obě odmítnouti jako opožděné (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 8502.

Stala-li se za dražebního řízení spornou otázka, zda jest věc příslušenstvím nemovitosti dané do dražby, rozhoduje o tom exekuční soud v nesporném (dražebním) řízení a jest vyloučen pořad práva.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1928, R II 356/28.)

Na nemovitosti Rudolfa G-a, mezi nimiž byla též palírna a továrna na likéry, byla vedena spořitelnou v F. exekuce vnucenou dražbou. Do odhadního protokolu byla pojata celá řada věcí jako příslušenství nemovitostí. Manželka dlužníkova Marie G-ová podala proti F-ské spořitelně vylučovací žalobu, tvrdíc, že věci nejsou příslušenstvím nemovitostí. F-ská spořitelna uznala žalobní nárok, jsouc cenou nemovitostí zcela kryta. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se další knihovní věřitelka, banka L., na Marii G-ové uznání, že věci pojaté do protokolu, jsou příslušenstvím nemovitostí a že exekuce vedená F-skou spořitelnou jest přípustná s označením předmětů jako příslušenství nemovitostí a že přípustným jest i prodej jejich spolu s nemovitostmi veřejnou dražbou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením jako zmatečný a odmítl žalobu. Důvody: Za exekučního řízení stala se spornou otázka, zda v odhadním protokole uvedené předměty, o které tu jde, jsou příslušenstvím do dražby daných nemovitostí čili nic. Kdežto žalující strana má za to, že tyto předměty jsou příslušenstvím nemovitostí, zastává žalovaná strana opačné stanovisko. Je-li však sporným, zda předměty v odhadním protokole uvedené jsou příslušenstvím, může výhradně jen exekuční soud rozhodnouti o povaze těchto předmětů, a to jen v nesporném řízení. Jenom exekuční soud jest oprávněn na návrh účastněných stran po konaném šetření rozhodnouti o tom, zda v od-

hadním protokole uvedené předměty mají povahu příslušenství a jako příslušenství smí do exekuce býti vzaty jen s nemovitostí samou (§ 252 ex. ř.). O tom rozhoduje exekuční soud s právní účinností pro všechny účastněné strany, a je vyloučen pořad práva o tom, zda a které věci jsou příslušenstvím nemovitosti. Kdyby pořad práva nebyl vyloučen, mohlo by v téže exekuční věci co se týče otázky, zda a které předměty tvoří příslušenství, dojiti k odporujícím si rozhodnutím. Zjištění, že předměty, o které se tu jedná, jsou příslušenstvím do dražby daných nemovitostí, nepatří na pořad práva. Další žalobní žádost, by bylo zjištěno, že exekuce na tyto předměty F-skou spořitelnou vedená jest přípustná a jest také přípustným označení jejich jako příslušenství nemovitostí a že jest přípustný i prodej jejich spolu s nemovitostmi veřejnou dražbou, nelze považovati za samostatnou žalobní žádost, ježto je jen důsledkem svrchu jmenovaného žalobního návrhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že, stala-li se za dražebního řízení spornou otázka, zda některá věc jest příslušenstvím nemovitosti dané do dražby, rozhoduje o tom exekuční soud v nesporném (dražebním) řízení a že pořad práva jest vyloučen. Plyne to z toho, že předpis, podle něhož příslušenství nemovitosti, které se na ní nalézají, smí do exekuce vzato býti jen se samou nemovitostí (§§ 140 třetí odstavec, 145 druhý odstavec a 252 ex. ř.) jest právem vízicím a že právě proto exekuční soud musí zjistiti z úřední povinnosti, co podle hmotného práva jest příslušenstvím nemovitosti. Tvrdí-li rekurentka, že nemůže býti vyloučena cesta sporu v souzeném případě již proto, že v otázce příslušenství může se vymáhající věřitel s dlužníkem dohodnouti a že knihovní věřitelé, kteří nejsou účastníky v exekučním řízení, nemají jiného právního prostředku k obhájení svých práv, přezírá jednak, že v případě, že předmětem exekuce jest nemovitost, jsou účastněni ve smyslu § 32 ex. ř. i knihovní věřitelé, kteří právě proto o povolení dražby se zpravují (§ 133 čtvrtý odstavec ex. ř.), jednak že i v případě, že by se připustil pořad práva, byl by takový rozsudek — účinkující jen mezi stranami — bezvýznamným v exekučním řízení. Tvzení, že jde zároveň o žalobu odpůřčí, odporuje spisům, jelikož se žalobkyně, ani podle skutečností v žalobě uvedených ani podle žalobního žádání nedomáhá toho, by nějaké právní jednání žalované bylo uznáno proti ní za právně bezúčinné, nýbrž zjištění, že předměty o něž jde a které v žalobě jsou blíže uvedeny, jsou příslušenstvím nemovitosti dané do dražby, tedy rozhodnutí, které, jak doličeno, jest vyhraženo exekučnímu soudu, jenž tuto otázku řeší v exekučním řízení z úřední povinnosti a závazně pro všechny účastníky a tudíž i pro všechny knihovní věřitele. Ale odvolací soud má pravdu i v tom, že další žalobní žádost, aby bylo zjištěno, že exekuce na tyto předměty F-skou spořitelnou vedená jest přípustná a že jest také přípustno jejich označení jako příslušenství nemovitostí, jakož

i jejich prodej spolu s nemovitostmi veřejnou dražbou, nelze považovati za samostatnou žalobní žádost, pročez sdílí tato část žalobní prosby procesuální osud žaloby o zjištění, že tyto předměty jsou příslušenstvím nemovitosti. Ostatně rekurentka přezírá, že exekuce vnučenou dražbou nemovitostí povolená usnesením exekučního soudu ze dne 25. února 1927 byla ohledně předmětů, o něž jde, zrušena usnesením ze dne 29. listopadu 1927, tedy před skončením řízení v první stolici, takže tu právního zájmu na tomto určení nebylo alespoň v době skončení řízení před prvním soudem, a že tudíž žalobkyně nemohla by se pokládati za postiženou tím, že její žaloba byla odmítnuta, an by i jinak musela býti zamítnuta.

Čís. 8503.

Při objektivním hromadění nepatrných žalobních nároků (na zaplacení premií z různých smluv pojišťovacích) jest použití ustanovení § 501 c. ř. s. o nepřipustnosti odvolání ve věcech nepatrných. Lhostejno, že bylo o žalobě zahájeno řádné řízení, o odvolání byl nařízen rok a teprve po odvolacím řízení bylo odvolání odmítnuto.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, R I 828/28.)

Žalobu pojišťovny proti pojištěnci o zaplacení pojišťovacích premií procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání. **Důvody:** Při odvolacím líčení bylo nesporným, že jsou zažalovány premie z různých smluv pojišťovacích. Před prvním soudem bylo nesporno, že žalovaný uzavřel u žalobkyně pojišťovací smlouvu čis. 2210286, 2212905, 72475, 77388, 77928. Z předložených pojistek vysvítá, že pojišťování se týká pokaždé jiných věcí a jiného nebezpečí. Žalobkyně žádá zaplacení částek 58 Kč 84 h, 206 Kč 94 h, 59 Kč 45 h a 43 Kč 46 h. Z těchto okolností vyplývá, že jde o samostatné částky rozličných smluv, a že tyto částky nepřesahují v jednotlivém případě 300 Kč. Odvolání jest tudíž přípustné jen z důvodu zmatečnosti, nikoliv však z důvodu nesprávného ocenění výsledků průvodního řízení, nesprávného právního posouzení, které důvody žalobkyně jediné uplatňovala.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekursními vývody nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Ani ustanovením § 55 j. n. a § 227 c. ř. s. nelze odůvodniti přípustnost odvolacím soudem právem odmítnutého odvolání. Souhrn několika nároků v žalobě uplatňovaných a podle § 55 j. n. sečtených má rozhodující význam jen pro soudní příslušnost, neboť sečtením má býti zjištěno, zda nebyla překročena hranice hodnoty stanovená v § 49 čis. 1 j. n. pro příslušnost okresních soudů.